
HINDUISM

AT HOME

and

AT ABROAD.

THE UNIVERSITY OF CHICAGO

LIBRARY

1910

CHICAGO, ILL.

வைதிக சைவானுட்டானம்.

வேதம் சிவாகமமென்னும் இரண்டும் ஈசர் வாக்கு. அவைகளிலே சொல்லப்படும் சமயங்கள் பல வாயினும், மற்றவைகளையெல்லாம் பரபகூமர்க்கிச் சித்தாந்தமாகச் சொல்லப்பட்ட உண்மையான சமயம் ஒன்றேயாம். இவ் வேதசிவாகமங்களைப் பூமியிலே வெளிப்படுத்தினவர்கள் இருவர்களாம். இவ்விருவர்கள்கள் திரிகாலஞான முடையவர்களாதலால், இவர்கள் அவ்வேதத்திலே பூர்வபகூமர்கச்சொல்லப்பட்ட சமயங்களை விரித்து விளக்கி ஆறுதூல செய்தார்கள். அவை வைதிகசாத்திரமென்று சொல்லப்படும். அவைகளும், அவையவைக்கேற்ற பரிபாகிகளால் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டு வருகின்றன.

கேதாரம் நேபாளம் காசி முதலிய ஸ்தலங்களாதிபாகக் கன்னிகாகுமரி பரிபந்தமுள்ள தேசங்களிலேயிருந்த இந்துக்களெல்லாம் இதுவரையும் கோயில்கள் கட்டுவித்தார்கள், அவைகளிலே பிரதிட்டை பூசை திருவிழா முதலியன செய்வித்தார்கள், அவைகளிலே போய் வழிபாடுசெய்தார்கள், சிவராத்திரி நவராத்திரி முதலிய விரதங்கள் அனுட்டித்தார்கள், அர்

த்தோதயம் மகோதயம் சிவராத்திரி முதலிய காலங்களிலே காசி பிரயாகை முதலிய இடங்களிலுள்ள தீர்த்தங்களிலே போய் ஸ்நானஞ் செய்தார்கள், தேவாலயம் மடாலயம் முதலியவைகளுக்கு இயன்ற தாவர சங்கமப் பொருள்கள் தானஞ் செய்தார்கள், அந்நியேட்டி சிராத்தம் தர்ப்பணம் முதலிய கிரியைகள் செய்துவந்தார்கள், சந்தியாவந்தனம் செபம் பூசை முதலிய நித்தியகர்மங்களை அதுட்டித்து வந்தார்கள், சமசாதியாரோடன்றி மற்றவர் எல்லாரோடும் போசனம் விவாகம் முதலியவைகளிலே கலக்காமலிருந்தார்கள்.

இதற்கு முன் ஐம்பது அறுபது வருஷங்களளவிலே, இந்தியாவிலிருந்து சிலர் “பரிஸ்தர்” Barrister|பரீக்ஷை கொடுத்தற்பொருட்டும், “சிவில் சேர்விஸ்” பரீக்ஷை கொடுத்தற்பொருட்டும், வேறு கல்விகள் கற்றற்பொருட்டும், இங்கிலாந்துக்குப் போய்வரத் தொடங்கினர். இவர்களெல்லாரும் அங்குமின்றும் மீண்டுவந்து உயர்ந்த உத்தியோகங்களை வகித்திருந்தமையாலும், ஐரோப்பிய துரைமக்களோடு அதிக நட்புக்கொண்டிருந்தமையாலும் இவர்களுக்கு அதிக செல்வர்க்கு ஊர் லுண்டாவதாயிற்று. இவர்களுட் சிலர் பிராமணர் கடல் கடந்து போகக்கூடாதென்று என்கே சொல்லப்பட்டிருக்கின்றதென்பர்; சிலர் முற்காலத்தில் இன்னார் இன்னார் கடல் கடந்து போனவரென உதாரணமும் எடுத்துக் காட்டுவர்; சிலர் அந்த இங்கிலாந்து முதலிய தேசங்களுக்கு வைதிகராகிய தாங்கள் போனதும் அங்குள்ளாரோடு கலந்து தாங்கள் போசனஞ் செய்ததும் குற்றமென்று சொல்லிப் பிராயச்சித்

தஞ்செய்து சேர்ந்துகொள்ளுகிறார்கள். மேலேத்தேசங்களுக்குப் போகவேண்டியவர்களுக்கும், போய் உயர்ந்த உத்தியோகம் பெற்றுக்கொண்டு வந்தவரோடு போசனம் சம்பந்தம் முதலியவற்றால் கலந்துகொள்ள வேண்டியவர்களாகிய உறவினர் சினேகிதர் முதலானவர்களுக்கும், பாதேச கமனம் பெருந்தொல்லை யானதாயிருக்கின்றது. வயிற்றுக் கொடுமையினாலோ பொருளாசை மிகுதியினாலோ அத்தேசங்களுக்குப் போகிறவர்கள் அங்கே எந்தக் கோயிலிலே போய்க்கும்பிடுவார்கள்! எந்தத் தீர்த்தத்திலே போய் ஸ்நானஞ் செய்வார்கள்! எவரைக்கொண்டு சிராத்தம் அந்தியேட்டி முதலியன செய்விப்பார்கள்!

இனி மேலேத்தேசங்களினின்றும் அன்னிபீசன்று, சிஸ்தர் நிவேதிதா, அவபாமியா, பெல்பஸ், புறாகஸ், முதலிய பெருமக்கள் பலர் இந்துக்களாகி இங்கே வரத் தொடங்கிக்கொண்டார்கள். வரும் இவர்களை உபசரிக்க வேண்டியது இவர்களுடைய சினேகிதராகிய நம்மவருடைய கடன். நான் இந்துசமயியாய்விட்டேன் என்று ஒருவன் சொல்லிக்கொண்டு வரும்போது, கண்ணோட்டமுடைய ஒரு இந்து அவனை வெளியே வைத்து அன்னம்போட இலகுவில் உடன்படமாட்டான் ஆகவே கண்ணோட்டங் காரணமாகவும் சிலர்தமதாசாரங்களைக் கைவிடவேண்டியவராயினர்.

இனி இந்துசமயியாய்விட்டேனென்று சொல்லிக்கொண்டுவரும் ஐரோப்பிய அமரிக்கருக்கும், அவர்கள் நிஷ்டையிலிருக்கிறேன் என்று சொல்லி ஒருவ

கையாக இருக்கிறதேயல்லாமல், ஆலயங்களுக்குப் போதலும் அங்கே அட்டாங்க பஞ்சாங்க நமஸ்காரஞ் செய்வதும் சிராத்தாதி கருமங்கள் செய்வதும் பிறவும் இயலாத கருமங்களாம். இந்துக்களாக விரும்பும் மற்றைத் தேசத்தாருக்கும் நம்முடைய ஆலயசேவை முதலியவை இப்படியே பெரும் பிரயாசமாயின.

ஐரோப்பியரோடு மாறிக் கலந்து சம்பந்தஞ் செய்ய விரும்பிய சிலருக்கும் வேதாகமங்களிலே சொல்லப்பட்ட சமயம் உவர்ப்பாயிருந்தது.

சிங்கப்பூர் பிளங்கு முதலிய தேசங்களுக்கும் இத்தேசத்தாருட் பலர் பொருளிட்டிதல் காரணமாகப் போயினார்கள். அங்கே கோயில்கள் அருமை; கோயில்கள் கிடைத்தாலும் சும்பிடுதற்கு இவர்களுக்கு நேரம் அருமை; அந்த அந்நியதேசங்களிலே இவர்கள் தங்கள் சமயாசாரங்களைப் பேணிக்கொள்வது அதிலுமருமை.

இப்படி எல்லாங் கலங்கிக்கொண்டிருக்கும் வேளையில், பகவற்கிழையின் இங்கிலிசு மொழிபெயர்ப்புக்களும் வெளிவந்தன, அன்னிபீசன்று அம்மாவாகி தமது சனாதன தருமங்களை வெளியிட்டனர், விவேகானந்தசுவாமிக்கும் அமரிக்காவிலே பெயர் கிளம்பிற்று, அவருடைய பிரசங்கங்களும் புத்தகங்களிலும் பத்திரிகைகளிலும் இங்கிலிசில் வந்தன. இராமநாதரவர்கள் சைவநாயன்மாரும் மத்தேயு முதலிய கிறிஸ்தவ நாயன்மாரும் சொல்வன ஒன்றென எழுதிய புத்தகங்களும் வெளிவந்தன. இவைகள் வெளிவந்தவுட

னே, பாதேசங்களிலே போயிருப்பவர்களுக்கும் அங்கு நின்றும் இங்கு வந்திருப்பவர்களுக்கும் ஒருகிரகதிசை மாறி மற்ரொரு கிரகதிசை பிறந்தது. எல்லாரும் கண்ணை விழித்தார்கள். கிடேச்சிவைத்துத் தண்ணீர் விட்டுவைத்திருந்த தங்கள் காதுகளைத் திறந்தார்கள். விவேகானந்தசுவாமி என்பவரைப் போல மேனிலையில் நிற்கிறோம் நிற்கிறோமென்று எல்லாரும் மேனிலைக்குப் போய்விட்டார்கள்.

பலராலும் பலவகையான அருத்தஞ் செய்யப்பட்ட பசுவற்கீதையே இவர்களுக்குச் சமயசாத்திரமாயிற்று. விவேகானந்தசுவாமி அன்னிபீசன்று முதலானவர்களே சமயகுரவர்களாயினார்கள். பாதிரிமாருடைய Churches போல “விவேகானந்த சொசையிற்றி”களே தேவவழிபாட்டுக்கு உரிய இடங்களாயின. “லெக்ஷர்”களே வழிபாடுகளாயின. கத்தோலிக்குக் கிறிஸ்தவருக்கும் விக்கிரகாராதனை உண்டு, இவர்களுக்கு அதுவுமில்லை. நிர்க்குணைபாசனை யெனப்படும் உபாசனையே உபாசனையாயிற்று. சங்கராசாரியர் செய்த பூசைதானும் இவர்களுக்குப் பரிகாசத்துக்கிடமாயிற்று.

உள்ளூரிலே வீட்டோடு இருக்கும் ஆடவர்களுக்குப் பெண்களுக்கும் நாம் முதலிற் சொல்லிய ஆலயசேவை விரதம் முதலியன செய்யும் பழைய சமயமும், வெளியே போகத் தொடங்கினவர்களுக்குப் பின்னே சொல்லிய புதிய சமயமும், சமயங்களாயின. இங்கிலிசிலே nonsense narrow-minded என்னும் ண்இரட்டு சொல்லுமறிந்த பண்டிதர்களும், அது இது உது என்பவர்களும், நான் நீ அவன் என்னும் மூன்றிடச்

சொற்களையும் பலவாறு பஞ்சீகரணஞ் செய்யவார்களும், தோலுந் தோடும் முட்டுகின்றன இது ஒன்றுஞ் செய்யவில்லை என்பவர்களும், தமிழிலாவது சம்ஸ்கிருதத் திலாவது அக்ஷரமூற் தெரியாதவர்களும், சில இங்கி லிசு மொழிபெயர்ப்புக்களை வரசித்தவர்களும் இதுதான் ஏற்றகாலமென்று கருதி இதிலே சேர்ந்தனர்.

விவேகானந்த சுவாமியைப் போலத் தன் இம்மைச் சுகங்களை வெறுத்து அந்நிய தேசத்துக்குப் போய் சமயம் போதிப்பவன் அருமை. அவர் அங்கே போதித்தன வேதங்களிலே பூர்வபக்தமாகச் சொல்லப்பட்ட ஒவ்வொரு வாக்கியங்களாம். அவருடைய போதனை ஐரோப்பியருக்கும் அமரிக்கருக்குமே ஏற்றவைகள். அவர் தென்னாட்டிலும் கேதாரம் நோபாளம் முதலிய இடங்களிலுமுள்ள ஆகம சாத்திரங்களைக் கிஞ்சித் தேனும் அறியாதவர். வேத புராண இதிகாச சாத்திரங்களில் வல்லவர்களாய் காசி காளிகட்டம் நுபுயா பூத முதலிய இடங்களில் வசிக்கும் பல பண்டிதர்கள் அவருடைய போக்கை இன்னும் அங்கீகரிக்கவில்லை. அன்னியுடைய மார்க்கமுமொன்று. இப்படிப் புதுமார்க்கங்களை உண்டிபண்ணுதிருந்தால் ஆர் இவர்களைத் தேடுவார். முற்காலத்திலே படித்தவர்கள் நூல்களைச் செய்தார்கள். இக்காலத்திலே படித்தவனுடைய பெயர் நிலைபெறவேண்டின் ஒரு மார்க்கத்தைத் தனபெயரால் நிறுத்தவேண்டும். கிறிஸ்துமார்க்கம் மகமதுமார்க்கம் என்பவைகளெல்லாம் அது அது செய்தவர் பெயரால் நிலவவில்லையா.

உண்மையான சமயம் வினையினிங்கி வினங்கிய அறிவின் முனைவஞலன்றியில்லை. அவனும் அவனருள்

வழிப்பட்டோரும் செய்தவைகளே சமயநூல்களாகும். அடுத்த நிமிஷம் தமக்கு நடக்கப்போகிறதை அறியமாட்டாதவரும் பெண்ணுசை பொண்ணுசையாகிய மாயக்கடலில் அமிழ்ந்தினவரும் மும்மலக்கயிற்றால் இறுகக் கட்டப்பட்டவர்களும் ஆகிய புல்லறிவாளர் கட்டுஞ் சமயமெல்லாம் மெய்ச்சமயமாகுமோ. இப்பொழுது சமயாசாரியர்கள் மலிந்துகொண்டனர். மேற்கேயிருந்து ஒருவர் வருகிறார், கிழக்கேயிருந்து ஒருவர் வருகிறார், வடக்கேயிருந்து ஒருவர் வருகிறார் தெற்கேயிருந்து ஒருவர் வருகிறார், கீழ்ப்புமியிலிருந்து ஒருவர் வருகிறார். (மேலேயிருந்து மாத்திரம் ஒருவரும் வரவில்லை.) இவர்களுடைய “லெக்ஷர்”களால் சாதுகள் புளித்துவிட்டன. ஒருவருடைய “லெக்ஷர்”இலும் பலர் “றிமாக்ஸ்” சொல்வர். ஒவ்வொருவருடைய போக்கும் ஒவ்வொரு மாதிரி. எல்லாரும் Hinduism என்று மாத்திரம் சொல்லிக்கொள்வர். சிறிஸ்துசமயத்திலிருந்து கொஞ்சம் பெளத்தசமயத்திலிருந்து கொஞ்சம் சைவசமயத்திலிருந்து கொஞ்சம் இப்படி எடுத்து எல்லாச் சமயத்தவரையும் திருத்திப்படுத்துதற்காக ஒவ்வொரு சமயங்களை உண்டாக்குவோர் எங்களுக்குள்ளும் இக்காலத்தில் மிகப்பலர். சைவசமயத்திலே ஏதும சொல்லப்படாமல் குறைவாயிருந்தாலன்றோ இவர்கள் வேறுசமயங்களிடம் கடன் வாங்கப் போகவேண்டும். பொய்யாமைபற்றித் திருவள்ளுவர் நாலடியார் முதலிய நூல்களிலே படியாதவர்கள், “Thou shalt not lie” பொய்சொல்லாயாக என்னும் விவிலியநூல் வசனத்தைக் கண்டால் சிறிஸ்து சமயத்திலும் உண்மையிருக்கின்றது என்று ஆச்சரியப்படாமல் ஏன்

செய்வார்கள். “சாந்தனையுந்தீயனவே செய்திடினார்
தாமவரை-ஆந்தனையுங்காப்பரறிவுடையோர்--மாந்தர்-
குறைக்குந்தீனையும் குளிர்நிழலைத் தந்து—மறைக்கு
மாங்கண்மர் மரம்,” என்னும் ஒளவையார் வாக்கு
முதலியவற்றைப் படியாதவர் சிறிஸ்துவுடைய போ
தனைகளைக் கேட்டு ஆச்சரியப்படாமல் என்செய்வா
ர்கள். சைவ நூல்களிற் சொல்லப்படாததாய் சிறி
து சமயத்திலாவது பௌத்த சமயத்திலாவது மகம
துசமயத்திலாவது சொல்லப்படுவதாயுள்ள ஒரு வி
சேஷத்தையாவது இவர்கள் காட்டுவார்களா.

ஸீவம் வைஷ்ணவம் வைதிகம் என்னும் பெயர்
களை விட்டொழித்து, அந்நியரால் இடப்பட்ட இந்த
மார்க்கம் என்னும் தீக்ஷாநாமப் பெயரையே வைத்துக்
கொண்டாடும் நமக்கு இனி மார்க்கமாவது என்ன. இப்
பொழுது சமயமென்பது மனிதருடைய Opinion ஆய்
இருக்கின்றது. It is my opinion என்றே பலரும் சொ
ல்லுகிறார்கள். சமயபோதகர்கள் அதிகப்பட அதிகப்ப
ட சனங்களுக்குள்ளே சமய அவபத்தியும் அதிகப்படுகி
ன்றது.

இந்த இடத்திலே ஒன்று சொல்லத் தக்கது. உலக
த்திலே பொய் சொல்லாதவர் மிக அரியர்; ஆயினும்
பொய்சொல்லலாம் அது சாத்திரத்தின் விதிக்கப்பட்ட
து என்று சொல்லுவோர் ஒருவருமில்லை. வினையா
ட்டுக்காயினும் களவெடாதவர் மிக அரியர்; ஆயினும்
களவு செய்யத் தக்கது அது சாத்திரத்தில் விதிக்கப்ப
ட்டது என்று சொல்லுவோர் ஒருவருமில்லை. மற்ற
வைகளும் இப்படியே. நாம் ஆற்றாத பகஷத்தில் செய்

யத் தகாத சில சில கருமங்களைச் செய்துவிடுகிறோம். செய்துவிட்டால், செய்யத் தகாததைச் செய்துவிட்டோமேயென்று பச்சாத்தாபப்படுகிறதேயன்றி, நாம் செய்ததுதான் சரி அதுவே சாத்திரத்தில் விதிக்கப்பட்டது என்று சாதிக்கத் தொடங்குவது புத்தியா. நான் வேதாகம வழக்கற்ற இந்த மிலேச்ச பூமிக்கு வந்துவிட்டேன், என்னுடைய சமயாச்சாரங்களைக் கைவிட்டேன், கடவுளே “வாழ்த்தவாயும் நினைக்க மடநெஞ்சம-தாழ்த்தச் சென்னியுந் தந்த தலைவனைச்-சூழ்த்தமாமலர் தூவித் துதியாதே-வீழ்த்தவாவினையெனெடுங் காலமே” என்று இரங்குவதும், வேத சிவாகம வழக்கற்ற அந்நிய தேசத்திற் பிறந்துவிட்டேன், என் சாதிக்குக் கோயில்களுக்குள்ளே போகிற வழக்கமில்லையே என்று திருநாளைப்போவார் நாயனாரைப் போலப் புலம்புவதுமே சரல்பு. இப்படிச் செய்பவரும் சில ரிருக்கிறார்கள். இப்படிச் செய்யாது பகவற்கீதையிலே சொல்லப்பட்ட மார்க்கமே சரியென்று சொல்லுவது தகாது.

பகவற்கீதையாவது, அருச்சுனன் போர்முனையில் வந்து நின்று தனக்கு எதிரிகளாயுள்ளவர்களைப் பார்த்து, இச்சுற்றத்தாரையும் குரு முதலானவர்களையும் கொன்றுவிட்டு நான்பெறும் பேறென்ன? நான் போர்செய்யமாட்டேன் என்று சொல்லி ஆயுதங்களைக் கீழே எறந்தபோது, அவனுக்குப் போரில் ஊக்கம் உண்டாகுமபொருட்டுக் கிருஷ்ணர் செய்த உபதேசமாகும். இதுமகாபாரதத்தில் வீட்டுமபருவத்தில் ௧௮ அத்தியாயங் கொண்டது. இதனுண்மைப் பொருள் மகாபாரதத்தை முழுதும் வாசித்தவர்களுக்கே தெரியும். இப்பகவற்கீதையைத் தனியேயெடுத்துப் பலர் இங்கிலிஷ்

மொழிபெயர்த்து அச்சிட்டிருக்கிறார்கள். இப்பகவற்கீ
தையல்லாமல் சிவகீதை சூரியகீதை முதலாகக் கீதைக
ள் அநேகம் உண்டு. அவை பதும்புராணம் முதலிய
வற்றில் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. அவைகள் இன்னு
ம் இங்கிலிசில் வரவில்லை. இப்பகவற்கீதையை அநே
கர் வாசித்திருக்கிறார்கள். இதனைக் கிருஷ்ணர் அருச்ச
னனுக்குச் சொன்னதென்று வியாசர் சொன்னார்.
கிருஷ்ணர் சொல்லும்போது வியாசர் கூட இருந்தவ
ரல்லர். ஆதலால் அது வியாசருடைய அபிப்பிராயமா
ய் இருக்கலாம்.

பகவற்கீதையை வாசித்தவர் பலர் கிரியைகளையெ
ல்லாம் விட்டுத் தாங்கள் மேனிலையினிற்கிரோமென்று
சொல்லிக்கொள்ளுகிறார்கள். இக்கீதையில் கிருஷ்ண
ருடைய ஐயெயுவநசூயசுஷ்யையிஷ்டிம் நிவெ
ஸ்ய நிவஸிஷ்யஸி ஐயெயுகுதஹுஃநஸம்ஸ
யஃ (x x x vi-8.) ஸவயபேநாநுவாசிதுஜ்ஜி ரா
பேகஸாரணவ்ஜ (x lii. 65.) என்னும் உபதேச
த்தைக் கேட்டபின்னரும் அருச்சுனன் சிவபூசை செய்
தானென்று அம்மகாபாரதத்திலேயே சொல்லப்படுத
லினாலும், இப்படி உபதேசித்த கிருஷ்ணர் பின் உபம
ன்னிய முனிவர்பாற் சிவதீக்கை பெற்றுச் சிவபூசை செ
ய்தாரென்று கூர்மபுராணம் கூறுதலினாலும், விஷ்ணு
பூர்த்தி கிருஷ்ண அவதாரத்தல் மாத்திரமன்று பத்து
அவதாரத்திலும் சிவபூசை செய்தாரென்று சொல்ல
ப்படுதலினாலும், பின் வரும் ஏதுக்களாலும் இக் கீதை
அருச்சுனனை மயக்குதற் பொருட்டுச் செய்யப்பட்ட
தென்பதே உண்மை.

ஸவ்யபே-பாநு வாரிதுஜோபெகம் ஸாஸண்ட
 வுஜ (எல்லாத் தருமங்களையும் விட்டு என்னையே சர
 ணடைக) என்று போதித்த கிருஷ்ணரே, அருச்சுனனைக்
 கைலாசத்துக்கு அழைத்துப் போனபோது அங்கே சிவ
 னைத் தரிசித்தி, “பூமியிற் பொருந்த வணங்கி” அவனோ
 டு கூடச் சிவனைப் பின் வருமாறு தோத்திரம்பண்ணிய
 தாக அவ்வியாசரே துரோணபருவத்தில் சொல்கின்
 றனர். இத்தோத்திரத்தில் சிவனுக்குக் கொடுக்கப்பட்ட
 தடைகளும் பிறவும் ஊன்றி நினைக்கத் தக்கவைகளாம்.

‘வாஸ-பெவஸூ-தஜ்ஜீ-ஜாஜிஸிரா
 ஸாக்ஷிதிம், வாயெ-புநஸஹயபே-பாது-புணநு
 ஸ்ஹஸநாதநம், யொகாஜிம் விஸுக்ஷே-பாணஜி
 ஜீஸாநஜேயம், பிநஸஃ பஸாஜிம் யொநிம்-வம்வா
 ய-பெஜாதிஷாம் தியிம், ஸுஷாரம்-வாரியாநா
 ணாம்-வஸூபுக்ருதிம்-பாநாம், ஜெவயாநவய
 க்ஷாணாம்-பாநவாநாம்-ஸாயநம், யொஜீநாம்-வ
 வரம்-ஸுஹஜிஷம்-ஸுஹவிஷாம்-நிபிம், உராஹ
 ஸ்யஸுஷாரம்-பு திஹத-பாநபெவவ, காமகொ
 வபிஷாநாநம்-பு கஸ-புய-பெ-பெணாஜயம்,
 வவபெஜதம் தஜாக்ஷுஷொ வபிஷெநா-வ-பிக்ஷே-
 ஹிம், யம்-பவஸூனிவிஷாம்-ஸிஸ-புக்ஷாயு-புதவ
 பெஷிணம், தஜிஜகாரணா-தாநம்-ஜஜ்-தம்-பஸா
 ணம்-வம்

* * * *

சுபாஷ-நாவ-கும-தஃ

நதிரோஹவாயஸை-பாயா-ஹாயவரஜாயு
வஸ-குதா-வதயெநி-கு-ஹாயவகவஜி-கு-தெ
ஜஹா-ஜெவாய-ஹோய-து-ஸைகாயவஸா-ஜெவ
-ஸ-ஸா-நாயவ-ஹாய-நதிரோ-ஸ-யகவா-தி-தெ
க-ஹோ-ஸ-ய-ஸ-வ-த-ஹ-ஹ-ஹ-வாய-வெ-ய-வெ-ஸை
வி-நாகி-தெ-நஹ-வி-ஷ-ய-ஸ-து-ய-வ-வி-ஸ-வெ-ஸை-ஜா
வி-தெ-ஹ-ஹ-தாய-ய-கு-ஹாய-வ-ய-ய-நவ-ரா-ஜி-தெ
நி-து-ஹ-ஸ-ய-வ-ஸ-ய-ஸ-ய-கு-வி-தெ-ஜி-வ-வ-க-க-ஜெ-ஷ
ஹா-தெ-வெ-தெ-கு-தி-தெ-த-ய-வ-ய-ய-யெ-வ
ஸ-ஸ-தெ-தெ-ஸை

சுவிஞ்ஞாயாம்பி காஹதெ^{டு}வ்வ-^{டு}பெவஸு-^{டு}தாயவ
வூஷயாஜாயகி^{டு}நாயஜடி^{டு}நஸ^{டு}மூறாரரினெ
தவு^{டு}ரீநாயஸயி^{டு}னெ^{டு}மூண^{டு}ராயாஜி^{டு}தாயவ
வி^{டு}நா^{டு}த^{டு}நவி^{டு}ஸ்^{டு}ஜவி^{டு}ஸ்^{டு}த^{டு}தி^{டு}ஷ^{டு}த^{டு}
ந^{டு}ரீ^{டு}ந^{டு}ரீ^{டு}ஸ்^{டு}ய^{டு}ய^{டு}ந^{டு}த^{டு}நா^{டு}வ^{டு}வ^{டு}

ஸ்ரீஹ்ருயஸவ-ாயஸம்கராய சிவாய [2]
 நரோஸ-வாஹாவதயெஸ்ரஜாநாவதயெந
 நரோவிஸ்ரஸ்யவதயெஹதாவதயெந2
 ந2ஸஹஸ்யசிரஸஸஹஸஹ-ஜந்யெ
 ஸஹஸநத்யவாஹாய நரோஸ-வெய்யக2-ண

நதொஹிரண)வண-பாயஹிரண)கவஹாயஹ

ஹநாநகுவிநெநநித்யஹிஜ)தாநளவரஃ ப்ர

ஹொ??

“Beholding him, Vasudeva of righteous soul, with Partha touched the earth with his head, uttering the eternal words of the Veda. And Krishna adored, with speech, soul understanding and acts, that god who is the first source of the worlds,” the creator of the universe, himself increate, the supreme lord of unfading glory; who is the highest cause of the mind, who is space and the wind, “who is the cause of all the luminous bodies (in the “firmament”), who is the creator of the rain, and the supreme primordial substance of the Earth, who is the object of adoration with the gods, the Danavas, the Yakshas, and human beings, who is the supreme Brahma that is seen by the Yogins, and the refuge of those acquainted with Brahma; who is the creator of all mobile and imobile creatures, and their destroyer also; who is the wrath that burns everything at the end of the Yuga; who is the Supreme soul; who is Cakra and Surya, and the origin of all attributes And Krishna sought the protection of that Bhava whom men of knowledge

desirous of attaining to that which is called the subtle and spiritual, behold, that increate one who is the soul of all causes. * * *

Krishna and Arjuna said.—We bow to Bhava, to Sarva, to Rudra to the boon-giving deity! We bow to the lord of all creatures endued with life, to the god who is always fierce, to him who is called Kapardin! We bow to Mahadeva, to Bhima, to the Three-eyed, or to him who is peace and contentment! We bow to Isana, or to him who is the destroyer of Sacrifice! Let salutation be to the slayer of Andhaka, to the father of Kumara, to him who is of blue throat, to him who is the creator! Let salutations be to the wielder of Pinaka, to the vow embodied of abstemious food, to him who is Truth, to him who is all pervading! To him who is red, who is smoke, who is a hunter (in guise), to him who is unvanquished, to him who is always of blue locks, to him who is armed with the trident, to him who is of celestial vision! To him who is Hotri, to him who protecteth all, to him who is of three eyes! To him who is disease, to him whose vital seed fell on the fire! To him who is inconceivable, to him who is the lord of Umbika, to him who is adored by all the gods! To him who hath the

bull for his mark, to him who is bald, to him who is of matted locks, to him who is a Brahmacharin. To him who standeth as an ascetic in the water, to him who is devoted to Brahma, to him who hath never been conquered! To him who is soul of the universe, to him who is creator of the Universe, to him who liveth pervading the whole universe! We bow to thee that art the object of the reverence of all, to thee that art the original cause of all creatures! To thee that art Brahmachakra, to thee that art called Sarva, Sankara, and Siva! We bow to thee that art the lord of the universe, and the lord of all great beings! We bow to thee that hast a thousand heads, to thee that hast a thousand arms, to thee that art called death! To thee that hast a thousand eyes and a thousand legs! To thee whose acts are innumerable! We bow to thee whose complexion is that of gold to thee that art cased in golden mail, to thee that art ever compassionate to thy devotees! O lord, let our wish be accomplished."

— P. C. Roy.

இனிக் கிருஷ்ணர் அங்கே தமது விசுவரூபத்தைக் காட்டினாரே யெனின், இவ்விசுவரூபத்தில் சிவன் காணப்பட்டவில்லை. சுப்பிரமணியக்கடவுள் காட்டிய விசு

தியை (பாவமின்மையை) அடைகிறான்" (x lii. 43, 44.) என்றும், இறுதியில் அருச்சுனன் "சூரிஷெவ்வநுதவ" (உம்முடைய சொல்லின்படி செய்வேன்) எனச் சொன்னான் என்றும் சொல்லப்படுகையினால், அருச்சுனற்குப் போரில் ஊக்கங் கிளர்வித்தற்பொருட்டே இது உபதேசிக்கப்பட்டதென்பதும் சிவார்ச்சனையும், சிவோகம்பாவனையுமே மேலான தருமங்களென்பதும் நிச்சயம்.

இன்னும் சாங்கிய ஞானோபாசனை என்றும் யோகக் கிரியோபாசனை யென்றும் இரண்டு வகையான உபாசனை உண்டென்று இக்கீதையிற் சிறப்பித்துக் கூறப்பட்டது. இச்சாங்கிய யோக நூலிரண்டும் பகவத்கீதையைப் பாராட்டுவோருக்கு முழுதும் மாறான போதனை போதிப்பனவாகும்.

கீதை கேட்ட அடுத்தநாளும் அருச்சுனன் சிவபூசை செய்தானென்றும் பூசை பண்ணிய புட்பங்களைக் கைலாசபதியிடங் கண்டார்களென்றும் துரோணபருவத்திற் கூறப்படுதலால், கிருஷ்ணர் கிரியையை அதிலும் சிவபூசையைத் தடுக்கவில்லையே. அப்படியிருக்க, ஐரோப்பா அமரிக்காவுக்குப் போனவர்களும் சிங்கப்பூர் முதலிய இடங்களுக்குப் போனவர்களும் அங்கங்கே நின்று வருகிறவர்களும் பிரமஞானம் பேசியும் அது இது உது என்று சொல்லியும் ஏன் புதுமதங்களை வீட்டிலுள்ளவர்களுக்கு மாறாக உண்டாக்குகிறார்கள்.

சீராகாமலிருக்கவும் பசியாமலிருக்கவும் எந்தச் சமயத்தில் வழியுண்டோ அதுவே இப்போது உண்மையான சமயமென்று சொல்லத் தக்கது. அது இல்லாத பகலத்தில் ஒவ்வொருவரும் தம் முன்னோர் அறுட்டித்த வழியொழுதுவதே நல்லது.

பரிதாபினர் }
மார்கழிமீன் }

இங்ஙனம்
த. கைலாசபிள்ளை.

யாழ்--வித்தியாபாலன யந்திரசாலை.